

UCHWAŁA

Dnia 12 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Ryszard Witkowski

SSN Adam Tomczyński

Protokolant Marta Brzezińska

w sprawie prokuratora M. M.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego Małgorzaty Ziółkowskiej - Siwczyk

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2021 roku zażalenia wniesionego przez G. M. na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 26 września 2019 roku, sygn. akt PK I SD (...), w przedmiocie odmowy zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za czyn opisany we wniosku z art. 231 § 1 i 2 kk

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze

uchwalił:

1. zaskarżoną uchwałę utrzymać w mocy;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 3 października 2017 roku, pełnomocnik pokrzywdzonego G. M. wystąpił o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej M. M. – prokuratora Prokuratury Okręgowej w C. za to, że w dniu 19 października 2016 r., w C., pełniąc funkcję prokuratora Prokuratury Okręgowej w C., wydał postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego w sprawie sygn. akt V Ds.

(...) dot. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych, pomimo nieprzeprowadzenia czynności śledczych wskazanych w wytycznych zawartych w postanowieniu Sądu Rejonowego w G. z dnia 7 września 2016 roku, o sygn. akt IX Kp (...), przez co nie dopełnił obowiązków i przekroczył uprawnienia działając na szkodę interesu publicznego i prywatnego, tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 kk.

Uchwałą z dnia 23 kwietnia 2018 roku, sygn. akt PK I SD (...), Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym odmówił zezwolenia na pociągnięcie M. M. prokuratora Prokuratury Okręgowej w C. do odpowiedzialności karnej.

Powyższą uchwałą zaskarżyli niezależnie wnioskodawca G. M. - zażaleniem z dnia 16 maja 2018 roku oraz jego pełnomocnik - zażaleniem z dnia 21 maja 2018 roku.

Wnioskodawca G. M., w zażaleniu z dnia 16 maja 2018 roku, zarzucił zaskarżonej uchwale: „naruszenie przepisu art. 330 § 1 k.p.k., przez jego błędną wykładnię” oraz „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę ustaleń przy wydawaniu uchwały”. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i zmianę jej treści przez zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora M. M., ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji.

W wywiedzionym przez siebie środku odwoławczym pełnomocnik wnioskodawcy uchwale Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 23 kwietnia 2018 roku, sygn. PK I SD (...), zarzucił:

1. „obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonej uchwały, a to art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 135 § 14 oraz art. 171 pkt 1 Prawa o prokuraturze, poprzez sporządzenie uchwały w sposób uniemożliwiający kontrolę instancyjną, a w szczególności ustalenie, na podstawie jakich dowodów Sąd Dyscyplinarny przyjął, iż brak jest podstaw do zezwolenia na pociągnięcie prokuratora Prokuratury Okręgowej w C. M. M. do odpowiedzialności karnej”

a w przypadku uznania zarzutu wskazanego w pkt 1) za nieuzasadniony, zarzucił także:

2. „błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonej uchwały oraz mające wpływ na jej treść poprzez przyjęcie, iż zebrany w sprawie dyscyplinarnej materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia istnienia przesłanki, o której mowa w art. 135 § 5 Prawa o prokuraturze w postaci dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa przez M. M.”

Podnosząc powyższe zarzuty, wnioskował o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym.

W dniu 26 lutego 2019 roku prokurator M. M. złożył odpowiedź na zażalenie złożone przez wnioskodawcę i jego pełnomocnika. W konkluzji wnioskował o ich nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy uchwały Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 23 kwietnia 2018 roku.

Sąd Najwyższy uchwałą z dnia 27 marca 2019 roku, sygn. akt I DO 24/18, uchylił zaskarżoną uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 23 kwietnia 2018 roku o odmowie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora M. M. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym. W uzasadnieniu wskazano, że „sąd winien przeprowadzić na nowo w całości, w sposób czyniący zadość zasadom procesowym wynikającym m.in. z art. 7 i 8 k.p.k., postępowanie w sprawie rozpoznania wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora M. M., a swoje kolejne rozstrzygnięcie oprzeć na samodzielnej, obejmującej wszystkie przeprowadzone dowody ocenie, która to ocena winna znaleźć właściwe odzwierciedlenie w uzasadnieniu uchwały”.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym uchwałą z dnia 26 września 2019 roku, sygn. akt PK I SD (...), na podstawie art. 135 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U 2017.1767 ze zmianami) w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 kpk, odmówił zezwolenia

na pociągnięcie M. M. – prokuratora Prokuratury Okręgowej w C. do odpowiedzialności karnej za czyn opisany we wniosku z dnia 3 października 2017 r. Kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Zażalenie na powyższą uchwałę wywiódł G. M., zaskarżając w całości. Uchwale Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 23 kwietnia 2018 r., zarzucił:

1. „błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że postanowienie prokuratora M. M. o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie PO II Ds (...) nie spowodowało szkody dla konkretnego interesu G. M., skoro mógł skierować akt oskarżenia a tym samym brak jednej z przesłanek odpowiedzialności z art. 231 § 1 kk;
2. obrazę prawa materialnego tj. art. 231 § 1 i § 2 kk przez jego błędną wykładnię w zakresie charakteru obowiązku ciążącego na prokuratorze a zawartego w orzeczeniu sądu uchylającego postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego, w którego treści Sąd zobowiązuje tegoż prokuratora przy ponownym postępowaniu przeprowadzić określone czynności procesowe na gruncie art. 330 § 1 kpk”.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały i zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej M. M. w zakresie objętym wnioskami, bądź uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym.

W dniu 21 stycznia 2020 roku prokurator M. M. wystosował odpowiedź na zażalenie złożone przez wnioskodawcę, w którym odniósł się do wymienionych zarzutów oraz wniósł o ich nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy uchwały Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 26 września 2020 roku.

W dniu 11 lutego 2020 roku G. M. złożył wniosek o zniesienie wyznaczonego na dzień 20 lutego 2020 roku posiedzenia w sprawie o sygn. akt I DO 71/19 i przekazanie wskazanej sprawy Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego celem wskazania Izby Sądu Najwyższego właściwej do rozpoznania sprawy.

Swoje stanowisko pisemne z dnia 19 lutego 2020 roku przedstawił również Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego, w którym wskazał, że stanowisko Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 26 września 2019 roku, w przedmiocie odmowy zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora M. M. za czyn z art. 231 § 1 i 2 kk jest słuszne. Wniósł o nieuwzględnienie zażalenia M. M.

Sąd Najwyższy, Wydział Pierwszy, na mocy postanowienia z dnia 20 lutego 2020 roku, sygn. akt I DO 71/19, na podstawie art. 35 § 1 kpk i art. 6 pkt 5b ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dn. 6.02.2020 r. poz. 190) stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Najwyższemu Izbie Dyscyplinarnej w Wydziale Drugim w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie zażalenie okazało się niezasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że celem postępowania w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora, a także fundamentalną rolą sądu dyscyplinarnego, jest ocena, czy *in concreto* zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Sąd w toku postępowania immunitetowego nie ocenia zatem czy prokurator popełnił czyn, bowiem to jest zastrzeżone wyłącznie dla sądu karnego, lecz bada się jedynie to czy przedstawione we wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej dowody dostatecznie uzasadniają podejrzenie, że dopuścił się on czynu zabronionego (uchwała SN z 26.04.2019 r., I DO 8/19, LEX nr 2657504).

Istota tego postępowania sprowadza się do umożliwienia prokuratorowi, w przypadku spełnienia przesłanki, o której mowa w art. 135 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, dalszego prowadzenia postępowania

karnego. Oznacza to zatem, że uchwała zezwalająca na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej jest *conditio sine qua non* przejścia z fazy *in rem* do fazy *in personam* procesu karnego. Konieczne jest jednak zauważenie, że wyrażenie przez sąd zgody na postawienie prokuratorowi określonych zarzutów, nie przesądza faktu, że taki zarzut wobec niego zostanie postawiony. Organ postępowania przygotowawczego może bowiem, po przeprowadzeniu określonych czynności stwierdzić, że zachowanie prokuratora nie wypełnia znamion czynu zabronionego i tym samym umorzyć postępowanie. Takie stanowisko w przedmiocie istoty postępowania immunitetowego obecne jest także w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2019 r., sygn. akt I DO 25/18; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2019 r., sygn. akt I DO 30/19; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2019 r., sygn. akt I DO 31/19).

W przypadku czynu zabronionego stypizowanego w art. 231 kk, poza niedopełnieniem obowiązków albo nadużyciem uprawnień przez funkcjonariusza publicznego, konieczne jest działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego (tak m.in. uchwała SN z dnia 21 października 2020 r., II DO 14/20, niepubl.). W uchwale z dnia 11 czerwca 2019 roku, Sąd Najwyższy wyjaśnił z kolei, że „znamię działania na szkodę, nawet rozumianego jako konieczność powstania określonego skutku, oznacza bowiem spowodowanie stanu narażenia dobra prawem chronionego (właśnie interesu publicznego lub prywatnego) na niebezpieczeństwo powstania szkody. Niebezpieczeństwo to wprawdzie nie musi być bezpośrednie, ale musi być rzeczywiste i skonkretyzowane” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2019 r., I DO 11/19, LEX nr 2683367). W tym aspekcie podkreślić należy także, że przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, które nie narażało interesu publicznego lub prywatnego na niebezpieczeństwo, może stanowić podstawę do odpowiedzialności dyscyplinarnej lub służbowej funkcjonariusza publicznego (A. Lach [w:] *Kodeks karny. Komentarz*, red. V. Konarska-Wrzošek, Warszawa 2018, s. 1087).

Kluczowe jest zatem dokonanie w okolicznościach konkretnego stanu faktycznego oceny, po pierwsze, czy prokurator przekroczył lub nie dopełnił

nałożonych na niego obowiązków, a także, po wtóre, czy takim postępowaniem działał na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. W realiach przedmiotowej sprawy oznacza to konieczność weryfikacji tego, czy wydane przez prokuratora M. M. postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania oznaczonego sygnaturą akt PO II Ds (...) stanowiło niedopełnienie obowiązków skutkujące powstaniem szkody, jak próbował wykazać to skarżący.

Zgodnie z art. 330 § 1 kpk uchylając postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego lub odmowie jego wszczęcia, sąd wskazuje powody uchylenia, a w miarę potrzeby także okoliczności, które należy wyjaśnić, lub czynności, które należy przeprowadzić. Wskazania te są dla organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze wiążące. W literaturze przedmiotu i orzecznictwie nie ma jednoznacznego stanowiska co do zakresu przedmiotowego wskazań sądu uchylającego postanowienie w trybie art. 330 kpk. W odniesieniu do charakteru prawnego obowiązku wykonania określonych czynności przez prokuratora w świetle art. 330 kpk konieczne jest na wstępie zaakcentowanie, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Najwyższy, że „każdy sąd rozpoznający zażalenie w trybie art. 330 § 1 k.p.k., w takim czy podobnym stanie sprawy, ma pełną możliwość dokonania odmiennej od prokuratora oceny całości czy części materiału dowodowego. Nie może jednak wkraczać w jego kompetencje, naruszać podstawowych zasad rozdziału ról procesowych i samodzielnie dokonywać opisów czynów innych niż te, co do których zapadło postanowienie o umorzeniu. Swoje odmienne od oskarżyciela wnioski i oceny sąd może natomiast przedstawić w postanowieniu uchylającym zaskarżone postanowienie, a rzeczą prokuratora będzie odniesienie się do nich w toku dalszego prowadzenia postępowania przygotowawczego” (postanowienie SN z 21.05.2004 r., I KZP 2/04, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 922). W literaturze zauważa się, że „wskazania sądu, zawarte w postanowieniu uchylającym zaskarżone orzeczenie, są dla prokuratora wiążące, ale tylko w zakresie podanym w art. 330 § 1, a nie np. co do oceny poszczególnych dowodów lub sposobu załatwienia sprawy, a zwłaszcza wniesienia skargi publicznej” (W. Grzeszczyk [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, wyd. X, LexisNexis 2014, komentarz do art. 330). W doktrynie wskazuje się także, że „przepis nie ogranicza sądu we wskazywaniu czynności, które należy

przeprowadzić. Sąd nie może jednak zastępować prokuratora w jego funkcji oskarżyciela i nakazać mu skierowanie aktu oskarżenia lub nawet wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów, względnie przesłuchania określonej osoby w charakterze podejrzanego” (Z. Brodzisz [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Skorupka, Warszawa 2020, komentarz do art. 330, punkt I.5) Zauważa się także, że „sąd nie może zobowiązać prokuratora do niczego więcej niż to, co zapisano w art. 330 § 1 k.p.k. Prokurator ma zatem wyjaśnić okoliczności i przeprowadzić czynności” (D. Stachurski, *Jak zapewnić rzetelną kontrolę postępowania przygotowawczego?*, „Prokuratura i Prawo” 2013, nr 4, s. 62). Sąd rozpoznający zażalenie nie może nakazać organowi prowadzącemu postępowanie wszczęcia postępowania przygotowawczego, którego wcześniej nie wszczął, podejmując decyzję o odmowie wszczęcia śledztwa lub dochodzenia, jak też nie może nakazać prokuratorowi sporządzenia aktu oskarżenia (T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 725).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanego stanu faktycznego zauważyć należy, że Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 7 września 2016 roku, o sygn. akt IX Kp (...), uchylił postanowienie prokuratora M. M.. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia wskazano, że „w toku dalszego postępowania Prokurator winien przeprowadzić postępowanie przygotowawcze mając na uwadze dotychczas złożone wnioski dowodowe stron”. Prokurator M. M. po uchyleniu jego postanowienia uzupełnił postępowanie sprawdzające o przesłuchanie w charakterze świadka – zawiadamiającego o przestępstwie G. M. oraz załączył do akt uwierzytelnione kserokopie materiałów z postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w C., które zakończyło się wydaniem w dniu 27 lutego 2015 r. postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa (sygn. akt V Ds. (...)) utrzymanego w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 grudnia 2015 r. (sygn. akt III Kp (...)). Wynikało to bowiem, jak wskazał prokurator M. M. w piśmie z dnia 3 stycznia 2018 roku (k. 23), z wniosku pełnomocnika pokrzywdzonego o przeprowadzenie dowodów ze wszystkich źródeł dowodowych wskazanych przez pokrzywdzonego w zawiadomieniu z dnia 13 czerwca 2014 roku (k. 77). Jak wskazał prokurator, dokonał ich załączenia do zgromadzonego materiału z uwagi

na to, że okoliczności te były już przedmiotem wcześniejszej oceny organów państwowych.

Mając na uwadze powyższe argumenty, a także wątpliwości co do zakresu związania prokuratora wskazaniami sądu uchylającego jego postanowienie, w ocenie Sądu Najwyższego nie doszło do ustalenia, że prokurator M. M. wypełnił swoim zachowaniem dyspozycję przepisu art. 231 § 1 i 2 kk. Prokurator M. M. działał w granicach przyznanych mu kompetencji. Po uchyleniu postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego prokurator uzupełnił postępowanie sprawdzające. Zasadnie przyjęto przy tym w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, że granice związania poleceniami sądu i wskazówkami co do dalszego postępowania sprawdzającego wyznaczone są przez art. 307 § 2 kpk, jako przepisu odnoszącego się do postępowania sprawdzającego. Norma wynikająca z tego przepisu stanowi, że w postępowaniu sprawdzającym nie przeprowadza się dowodu z opinii biegłego ani czynności wymagających spisania protokołu. Wynika to z istoty tej fazy postępowania. Postępowanie sprawdzające ma bowiem na celu ocenę, czy *in concreto* zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, prowadzone jest zatem w celu ustalenia istnienia podstawy faktycznej do jego zainicjowania (M. Kurowski [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Tom I, art. 1-424, red. D. Świecki, Warszawa 2020, s. 1226). Sąd uchylający postanowienie prokuratora działa na podstawie art. 330 § 1 kpk, który wprost określa kompetencje sądu. Ingerencja władzy sądowniczej nie może doprowadzić do zlecania prokuratorowi dokonania określonych czynności, które pozostają w jego wyłącznej gestii. Taką czynnością, na tym etapie jest decyzja w przedmiocie wszczęcia postępowania przygotowawczego. Oczywiście, sąd może wskazać, że w toku powtórnego powinny zostać wyjaśnione określone okoliczności lub podjęte czynności. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego, dokonywana jest przez prokuratora, który korzysta z gwarancji określonych w art. 7 kpk (K. Eichstaedt [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Tom I, art. 1-424, red. D. Świecki, Warszawa 2020, s. 1336). W sytuacji, gdy w dalszym ciągu prokurator nie znajduje podstaw do wszczęcia postępowania uprawniony jest do wydania ponownego postanowienia o odmowie wszczęcia. Wynika to wprost z art. 330 § 2 zd. 1 kpk, który stanowi, że jeżeli organ prowadzący postępowanie nadal

nie znajduje podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, wydaje ponownie postanowienie o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia.

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych zauważyć należy, że w wywiedzionym zażaleniu skarżący próbował przekonać Sąd Najwyższy, że odmowa wszczęcia postępowania przygotowawczego wydana w formie postanowienia prokuratora M. M. uniemożliwiła mu wniesienie aktu oskarżenia. Uzasadniając powstanie szkody postawił pytania, w jaki sposób doprowadzić do uchylecia immunitetu prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w G., a także wskazał, że działania innych osób, doprowadziły do powstania szkody, gdyż przez 11 lat nie mógł wykonywać zawodu.

Zauważyć jednak należy, że dla możliwości przypisania naruszenia art. 231 kk konieczne jest wykazanie, że z działania sprawcy powstała szkoda. Musi istnieć zatem związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem sprawcy czynu zabronionego stypizowanego w art. 231 kk, a powstaniem zagrożenia dla chronionego prawem dobra publicznego czy prywatnego (uchwała SN z 28.05.2015 r., SNO 21/15, LEX nr 1755917). *Ad casum* nie można zgodzić się z twierdzeniem, że ponowna odmowa wszczęcia postępowania przygotowawczego doprowadziła do takiego zagrożenia. Przepis art. 330 § 2 kpk wprost bowiem wskazuje, że jeżeli organ prowadzący postępowanie, w niniejszej sprawie prokurator M. M., nadal nie znajduje podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, wydaje ponownie postanowienie o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia. Postanowienie to podlega zaskarżeniu tylko do prokuratora nadzrędnego. W razie utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia pokrzywdzony, który dwukrotnie wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 i 1a, może wnieść akt oskarżenia określony w art. 55 § 1 - o czym należy go pouczyć. Zatem pokrzywdzony G. M. nie został pozbawiony ochrony prawnej. Podkreślił to także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 listopada 2018 r., w którym wskazano, że „ponowne postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego lub o jego umorzeniu wydane w trybie art. 330 § 2 k.p.k. przez organ prowadzący postępowanie nie są postanowieniami zamykającymi pokrzywdzonemu drogę do wydania wyroku, o których mowa w art. 459 § 1 k.p.k., ponieważ nie powodują one

powstania sytuacji procesowej bezwarunkowo przesądzającej, że wydanie wyroku już nie nastąpi” (postanowienie SN z 29.11.2018 r., I KZP 12/18, OSNKW 2019, nr 2, poz. 8). W realiach niniejszej sprawy, jak zasadnie podniósł to w odpowiedzi na zażalenie prokurator M. M., pokrzywdzony mógł wnieść prywatny akt oskarżenia w oparciu o materiały dowodowe zgromadzone w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Okręgowym w G. (sygn. akt IV K (...)) oraz w oparciu o postępowania Prokuratury Okręgowej w C. (sygn. akt PO II Ds. (...), V Ds. (...)). W ocenie Sądu Najwyższego, wydanie przez prokuratora M. M. ponownego postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego nie skutkowało powstaniem szkody, w postaci naruszenia prawa pokrzywdzonego, a zatem nie doszło do dostatecznego ustalenia, że zmaterializowała się przesłanka określona w art. 231 § 1 i 2 kk.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy uchwalił jak na wstępie.